

Lieve Marijke,

Wat een onvoorstelbare rollercoaster zeg! Zo sta je midden in de bloei van je leven, het stralend middelpunt van je gezin, je familie, je vrienden. Alles gaat mooi: je kinderen hebben superlieve partners, je bent oma van twee prachtige kleinkinderen, waar je supertrots op bent. Je geniet van het leven, van heerlijk fietsen met je man, van de heerlijke ontbijtjes buitenshuis, van het leven binnenhuis en van je tuin met mooie bloemen, alles zeer zorgvuldig aangelegd en onderhouden. Je geniet van je werk, onder andere bij mij – en daar geniet ik ook wekelijks van. Je was mijn hulp-in-de-huishouding, maar veel meer dan dat: een dierbare vriendin werd je.

En dan die rollercoaster, die onvoorstelbare snelheid van alles: diagnose, behandeling, hoop en vechtlust en dan een fataal slecht-nieuws-gesprek. En een week later 'ben je er niet meer'. Ik zet dat tussen aanhalingstekens, want ik geloof niet dat iemand 'er niet meer is'. Je lichaam sterft, je zichtbare aanwezigheid stopt, maar je ziel leeft en blijft leven en bloeit op als een witte roos naar het Licht. Dat geloof ik. En dat geloof ik niet als 'goedkope troost', ik geloof het echt.

Heb je gezien hoeveel mensen er bij de condoléance waren? Honderden waren het! Heb je gezien hoe ze van slag waren? Nou ik wel, want ik mocht de bidprentjes uitdelen en iedereen was van slag. En heb je ze gezien? De schutters met hun echtgenotes, ze vormden een erehaag bij de aula. En heb je ze gezien? Al die noabers rond jullie huis, weer een erehaag. Iedereen diep onder de indruk. En heb je het gezien, heel die bloemenzee? En weet je wel hoeveel kaarten je man en je kinderen al hebben gekregen? Het is onvoorstelbaar. Je zult je ogen niet geloven.

Misschien, nou, ik weet het wel zeker, had je niet half door hoe geliefd je was bij velen. En hoezeer iedereen geschokt is door jouw overlijden.

Wat had je mooie muziek uitgekozen voor je afscheid, echt helemaal passend bij jou. En wat deden jouw kinderen het goed bij het uitspreken van hun Memoriam, waarbij ook mooie anecdotes werden gedeeld uit jouw kindertijd en later, en ook, en vooral: hoe jij altijd opkwam voor hen die jou dierbaar waren.

Je vroeg me of ik je plechtigheid wilde leiden, en of ik iets liefs tegen je moeder wilde zeggen. Die belofte heb ik ingelost. Nog nooit had ik in het openbaar het 'Wees gegroet Maria' gebeden, maar afgelopen vrijdag heb ik dat gedaan. En je moeder was diep geraakt. Die lieverd, die haar jongste moet missen, en dat is onvoorstelbaar en niet normaal. Haar diepe vertrouwen in Maria, jouw naamgenote, draagt haar. En dat Pastoor Jansen op bezoek kwam, wat deed haar dat goed.

Heb je het gezien, Marijke? Heb je het gehoord? Ik hoop het zo. Ik hoop zo dat je vanuit het Licht waarin je wonen mag meegekregen hebt hoeveel mensen om jou geven, hoeveel ze van je houden, hoezeer ze jou missen.

Johan Meijer